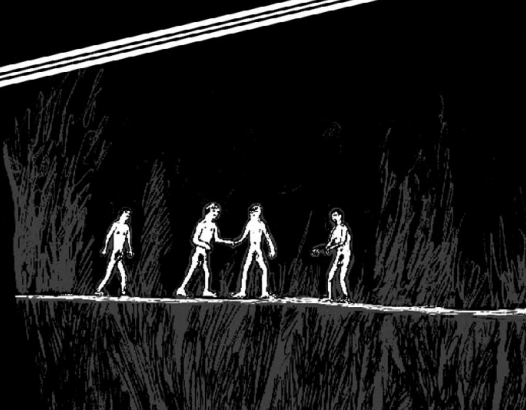

RUIS

JUNI 2008 - 40

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K)³VZW
MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

EEN NIEUW RUIS ABONNEMENT?

Betaal je postbode om vanaf september je maandelijkse Ruis in de bus te droppen en ontvang gratis de versgeperste Dronevolk dvd.

Dronevolk is een muziekdocumentaire rond enkele drone- en folkacts in Vlaanderen. Doorheen live footage, exclusieve opnamesessies en interviews wordt een beeld geschetst van vier prominente bands binnen het genre. In samenwerking met de muzikanten neemt Jef Mertens een kijkje achter de schermen en gaat op zoek naar wat hen motiveert en inspireert. Met Bear Bones, Lay Low, Ignatz, Silvester Anfang en Kiss The Anus Of A Black Cat.

WOODEN SHIPS

[wo]

THE HEADS

[wk]

MAA 14 JULI 2008 - SCHELD'APEN, ANTWERPEN

WWW.KRAAK.NET

RECYCLART HOLIDAYS 2008

11 JULI

OXBOW (US) + HARVEY MILK (US) + THIS IS POP (F) + LES BICYCLETES BLANCHES (F/US) + DJ ALBANIE + TBC

18 JULI

BORN BAD LABEL NIGHT: CHEVEU (F) + FRUSTRATION (F) + THE MAGNETIX (F) + DJ'S JBWZZZZ, HELL*ZO, STEL-R + STANLEY KUBI (F) & STIGNOISE SOUNDSYSTEM (UK)

25 JULI

PONI HOAX (F) + PRINCIPLES OF GEOMETRY (F) + THE GERMANS (B) + CAPTAIN FRANK (CH) + TUPOLEV SOUND CRASH (B) + TBC

+ tentoonstellingen: l'employé du moi + outlandish + plin tub presents: zeke bazaar + Micro Marché du Midi + brocante (vinyl + cd + dvd + tapes)

Divas on the double at Beursschouwburg:

18 June 20:30 12/10 euro*

JOAN AS POLICE WOMAN

19 June 20:30 12/10 euro*

SHANNON WRIGHT & KAT FRANKIE

* Combi-ticket 3 concerts 20 /16 euro

RUE A. ORTSSTRAAT 20-28
BRUSSEL 1000 BRUXELLES
T 02/550 03 50
WWW.BEURSSCHOUWBURG.BE

www.hazelganger.com

IN 2008 JUN

DESIGNZELSCHNITZEL-EDITIE • HERZLICH

EDITO ■ EDITO p.4

Vergeten Plaat p.5

Wooden Shjips p.6

High Places p.8

Ravenveer p.11

Om p.13-14

Reviews p.14

Agenda p

JUNI 2008 JUNI 2008 JUNI 2008 JUNI 2008 JUNI

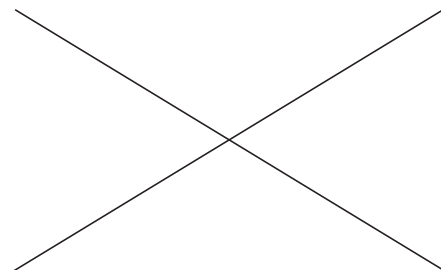

door Steve Marreyt

Bisnummers, encores, toegiften, etc hoe je ze ook noemt, ik walg ervan. Het is een triest fenomeen binnen de concertwereld. Een geprogrammeerde, zelden spontane vraag naar meer van het publiek, die op een doorzichtige manier gemanipuleerd wordt door licht- en geluidsmannen. Vooral in de traditionelere concertzalen en kunstencentra is het een plaag, een epidemie. Hoe groter de naam, hoe zekerder de toegift. Zelfs al was de set maar matig of ronduit bagger. De groep verlaat het podium met de zekerheid dat ze er een minuut later terugstaan en nog drie nummers moeten spelen. Waarom doen ze mee aan dat achterlijke toneeltje? Hebben ze dan geen artistieke zelfwaarde? En aan wat geven ze dan eigenlijk echt toe? Aan de lokroep van het publiek of eerder aan een nooit in vraag gesteld gebruik? Ik blijf zelden voor de bisnummers. Zeker als het volgens volgend stramien verloopt: *'Laatste' nummer - applaus - stilte - gedimde lichten op het podium - stilte*

- meer stilte - publiek beseft dat het om een toegift moeten vragen - applaus herbegint - groep komt terug op - gitarist maakt dankend gebaar - drie volstrekt overbodige nummers (bij grotere groepen liefst een mix van vroeg werk). Ik kan me van de afgelopen tien jaar geen enkel concert herinneren waarbij de toegift ook maar iets heeft bijgebracht tot het geheel. Integendeel, een goed concert duurt nooit langer dan 45 minuten. De aandachtsspanne van de luisteraar is nu eenmaal niet langer. Doe er een kwartier bij en weg is de sterke indruk. Slechts weinig popgenres zijn bestand tegen dit cultuur-unitaristisch gebruik van bisnummers. Het lijkt ook weinig te maken te hebben met scholingsgraad. Ik heb zelfs intelligente mensen er al aan zien meedoen. Niet eens stiekem. Het ergerlijkste zijn nog zij die het wagen om de woorden *we*, *want* en *more* in een zin te gebruiken. Vaak luidkeels, ongeneerd, alsof het menens is, alsof ze echt nog drie liedjes extra willen,

alsof dat hun avond beter zal maken. Ja, ik veracht ze. Dat onkritische ongedierte. Dat onwetende publiek op zoek naar cultuur. Het benaderend als inhoudsloos vertier. Als was het een neger die een drol komt leggen op het podium. Zou u dan nog om meer roepen, meeneetje met uw versleten Zappa T-shirt en in de Bilbo bijeen gesprokkelde cd-collectie? Ik dacht het niet! Aaah, ik dacht het niet.

“Friemel...friemel”

Pornogram 1, Amboco

Vergeten Plaat p.5

door Tommy Denys

In het door Marva, Willy Sommers en inteelt geplaagde Vlaamse platteland, zijn er deze weken en maanden volop rommelmarkten af te schuimen.

Voor de platenverzamelaar onder ons een buitenkans, denk je, maar al snel merk je dat het veelal dezelfde lp's zijn die overal in de bakken blijven liggen. Maar toch blijven er naast de TOP40, de schlagers en Tirolerbillenklatsplaten, ook vaak talloze sprookjes, vertellingen en hoorspelen achter. Het zijn platen vol eindeloos plezier en kennis waarvoor je niet eens veel moeite moet doen. Het is zelfs, neem het van mij aan, romantisch om samen bij zo'n hoorspel weg te dromen. Uiteraard bestaan er verschillende soorten. Er is in de eerste plaats een verschil tussen een hoorspel en een luisterboek. Bij een luisterboek wordt de volledige tekst voorgelezen terwijl bij een hoorspel alleen citaten uitgesproken worden. Luisterspelen prikkelen de fantasie op een heel andere manier. Voor een luisterboek hoor je de verteller bijvoorbeeld zeggen "de telefoon ging", bij een hoorspel zal men telefoongerinkel horen.

Dat het aanbod groot en heel divers is, blijkt uit deze reeks recente ontdekkingen op een rommelmarkt in het Gentse: 'Dokter Le Compte vertelt', 'Wannes Rap' van Ernest Claes, 'Alleen op de wereld' van Hector Malot, de 'Beatrijslegende' en last but not least: 'Pornogram 1'.

'Pornogram 1' prijst zichzelf op de hoes aan als 'een hoorspel-experiment zonder weerga'. Geen seksliedjes of dergelijke meer, maar ruim een half uur samenspel tussen man en vrouw, van seconde tot seconde gevolgd door de microfoon. De hoes waarschuwt bovendien het publiek: "Onderschat de gevolgen van dit hoorspel NIET. Strikt voorbehouden aan volwassene luisteraars." En bij deze ook aan volwassen Ruislezers. Op de A-kant van de plaat horen we een man op cafébezoek. Hij ontmoet er een oude vriendin, ze raken

aan de praat. Op de B-zijde horen we het koppel weggrijden om elkaar nog wat beter te leren kennen. Een bloemlezing uit dit 'hoorspel-experiment' zonder weerga:

swingjazzmuziek op de achtergrond

M Gaan we even gaan dansen. Zodat ik je lekker tegen me aan kan voelen.

V Kom gekkerd, je bent nog altijd zo geil als vroeger.

M Lekker hé, zo'n dansje, je tietten prikken zo. Wat zou ik die graag in mijn mond willen nemen.

V Ik voel ook iets prikken. Heb je misschien een pijp in je zak?

M Een pijp in mijn zak? Aan mijn zak bedoel je. En wat voor één. Mijn gulp staat op springen.

V Dat is wel te voelen zeg... Nee, John niet hier.

M Kind, ik kan het echt niet laten. Even je tietjes strelen.

V Ja maar, je maakt me zo heet als de hel. Doe de knop van je jasje eens los, zodat ik in je broek kan komen, zonder dat iemand het ziet.

man en vrouw verlaten het café en nemen de wagen

V Zeg John, zet de radio eens aan.

radio wordt van frequentie veranderd tot er een soort burleske cocktailmuziek weerklinkt

V aha... dat is een lekker fijn muziekje. Dit is tenminste opwindend. Zeg, zijn dit eigenlijk slaapbanken in je auto?

M Ja, natuurlijk meid!

V Dan breng jij mij eens naar een lekker rustig plekje. Dan gaan we ze eens uitgebreid testen.

M Is goed. Lekker geil wijf.

V Zal ik je eens rijdend klaarmaken? En alles over het stuur spuiten? Dat glibbert lekker. Man: Haha... je mag wel sabbe-len, maar pas op hé, dat je niet bijt!

auto maakt een gierend geluid

V Hey wat is dat?

M Je zoog zo lekker dat ik enkel aan mijn lul zat te denken en het hele autorijden vergat.

Een hoorspel, zoals je er bijna wekelijks kan vinden op de rommelmarkt. De pikantere passages van deze Pornogram 1 laten we voor wat ze zijn.

Snel nog het stapeltje hoorspelplaten doornemen en tijd om er een ander, bijzonder verhaal uit te kiezen om de nacht mee in te gaan. Met onze excuses, mochten we je bij je (k)ruis genomen hebben.

“Ik gebruik een Echoplex EP4 tape delay”

Ripley Johnson

Wooden Shjips p.6

door Steve Marreyt

Ik heb altijd al een zwak gehad voor psychedelische muziek uit de Bay Area. Toen ik een jaar of vijftien was, verkleedde ik me wel eens als hippie om te gaan paraderen in het stadscentrum van Brugge. The Doors, Jefferson Airplane en Big Brother & The Holding Company waren geliefde gespreksonderwerpen in die tijd. Tien jaar later is er maar weinig veranderd. Mensen denken nog steeds dat ik me verkleed als hippie en bovenstaande groepen passeren nog geregeld langs de naald. Ik stel me een gelijkaardig patroon voor bij de groepsliden van Wooden Shjips.

Toen ik twee jaar geleden hun 'Shrinking Moon for You', '10' en 'Dance, California' 7" in handen kreeg, vond in mijn woonkamer spontaan een 3rd sum-

mer of love plaats. Een SubPopsingle en een debuut-lp op Holy Mountain volgden en deze zomer komen ze naar België komen om onze hersenen te frituren. Wij hielden alvast een korte mail-in met Ripley Johnson ter voorbereiding.

- Hoe is het allemaal begonnen?

- Het startte allemaal met een manifest dat jammer genoeg wat misplaatst was. Twee voorwaarden waren dat elk nummer maar één akkoord mocht hebben en dat de muziek dansbaar moest zijn. *Being a dance band was very important.* Ik verzamelde enkele vrienden die nog nooit in een

band gespeeld hadden en die dan ook weinig of geen muzikale ervaring hadden. We hebben twee jaar gejamd voor we uit elkaar vielen. Na een korte pauze heb ik de groep terug opgestart met vrienden die wél muzikant waren. Enkel Nash, onze organist is een overblijfsel van de eerste line-up.

- Gebruikte je op lsd toen het allemaal begon?

- Nee, maar het voelde wel vaak zo.

- Woonden jullie ouders in Haight-Ashbury?

- Nee, maar mijn overgrootouders woonden wel in Berkeley, nadat ze emigreerden uit Zweden. Ik ben opgegroeid aan de oostkust, wat over het algemeen onrustiger is, dus ik heb altijd een heel romantisch idee gehad van San Francisco en de jarenegstbeweging daar.

- Welke delaypedalen gebruiken jullie?

- Ik gebruik een Echoplex EP4 tape delay en een Electro Harmonix Deluxe Memory Man.

“En een Electro Harmonix Deluxe Memory Man”

- Heb je een politieke agenda?

- Enkel als je vrede, liefde en positieve *vibes* meetelt.

- Wat zijn je drie favoriete krautrockalbums tussen '69 en '75 (je mag niet Neu!, Can of Guru Guru kiezen)

- Drie maar?! Dan ga ik voor een Klaus Schulzedrieluik:
Walter Wegmüller - Tarot
Tangerine Dream - Electronic Meditation
Ash Ra Tempel - Ash Ra Tempel

- Ok. Nog drie dan?

- *German Oak* - s/t
Sergius Golowin - Lord Krishna von Goloka
Agitation Free - Malesch

- Wat was de beste groep in San Francisco tussen '66 en '69, behalve Jefferson Airplane?

- Er zijn er minstens vier die ik veel beter vind dan Airplane. In willekeurige volgorde:
Blue Cheer
Quicksilver Messenger Service
Moby Grape
en
The Grateful Dead

- The Doors en Spacemen 3 worden nogal eens vermeld als men schrijft over Wooden Shjips. Stoort je dat?

-Nee, ik vind dat fantastisch. Ik denk dat ik zelfs de enige ben in de groep die Spacemen 3 al gehoord heeft. Mijn eerste Doorsalbum heb ik ook pas gekocht nadat we onze plaat hadden opgenomen. Ik vind dat heel interessant om over na te denken. Ik heb een groot respect voor beide bands. Door andere reviews ben ik onder andere beginnen luisteren naar Loop en F/i.

-Met welke groepen zou je Wooden Shjips zelf vergelijken?

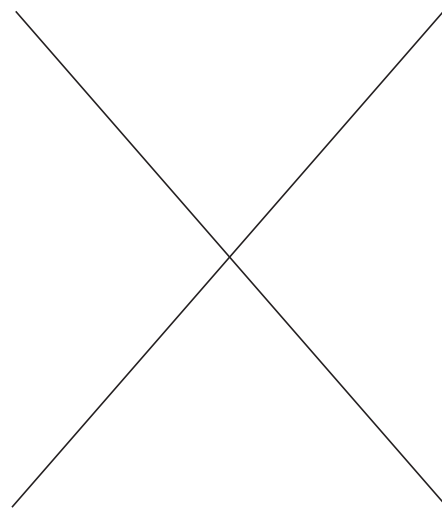
- Jezelf vergelijken is een beetje pijnlijk, maar er zijn enkele voor de hand liggende invloeden zoals The Velvet Underground, 13th Floor Elevators, the Stooges en Link Wray. Al die bands hebben een diepgaand effect op me gehad als jonge muzikfanaat en ik denk dat dit wel doorklinkt in wat we nu doen. Maar ik kan ook obscuurdere acts opsommen die ik pas later ontdekt heb zoals Vermonster, High Rise, Monoshock,

High Speed & the Afflicted Man en Les Rallizes Denudes. En dan zijn er nog alle krautrockgroepen waarover we het daarnet al hadden.

- Het is de eerste keer in Europa voor Wooden Shjips. Wil je de Eiffeltoren bezoeken?

- Ik zou heel graag de Eiffeltoren zien maar ik weet niet of we in Parijs spelen. Ik kijk er vooral naar uit om zoveel mogelijk mensen ontmoeten en te ontdekken hoe de muziekscenes in de verschillende landen zijn.

De muziek van High Places staat in schril contrast met die van veel van hun scenegenoten uit Brooklyn. High Places klinkt niet bedreigend, wil de luisteraar niet overweldigen, maar klinkt vooral naïef en soms kinderlijk zweverig. Zachte ritmes, wolkjes van echo en reverb en gelaagd meisjesgezing vormen samen een zachte blur die de sound van High Places uitmaakt. Deze andere aanpak blijkt ook te lonen: ze zijn momenteel talk of the town in hun thuishaven en komen binnenkort naar Europa. Een gesprekje met beide leden in en over de lente van hun bandcarrière en over zichzelf.

High Places p.8-

door Bert Dhondt

High Places ontstond twee jaar geleden uit een ontmoeting tussen verwante geesten Rob Barber, afkomstig uit Philadelphia en veteraan in allerlei experimentele bands en Mary Pearson, een klassiek geschoolde fagottiste met vooral banden met de lokale DIY-scene in Michigan. Omdat muziek maken via de post niet lukte, besloot Mary mee te verhuizen met Rob naar Brooklyn om hun creatieve samenwerking daar alle kansen te geven. Twee tournees met bevriende groepen uit uiteenlopende genres en een compilatie van de verschillende opnames van de groep waren de belangrijkste feiten in de eerste zes maanden van de bestaansgeschiedenis van de groep. Op zich niet veel, maar op internet wordt intussen wel al heel wat gepraat over High Places.

- Is de verhuis naar Brooklyn dé gouden carrièrezet voor de groep geweest?

- Rob: Ik denk dat het grootste deel van de aandacht die we gekregen hebben vooral te danken is aan het touren en de optredens in Brooklyn. Het is zeker zo dat bands meer aandacht krijgen afhankelijk van van waar ze afkomstig zijn, maar in New York gebeurt zo veel en maken zoveel mensen muziek dat ik denk dat het net moeilijker is om hier aandacht te krijgen. Toen Mary en ik er aankwamen, dachten we dat we onzichtbaar zouden blijven en daarom besloten we om ons vooral toe te leggen op touren, ook omdat we graag een stuk van de wereld, meer vrienden en natuur wilden zien. Natuurlijk is het internet ook een belangrijke factor, maar ik denk dat er daar als nieuwe groep pas over je gepraat wordt als mensen je ook echt aan het werk gezien hebben. Alles wat we tot nu toe gereleased hebben was ook heel erg DIY: eigen opnames op kleine oplages van cd-r's die we dan telkens bleven bijmaken. Omdat onze muziek moeilijk te krijgen was, hebben we ook heel veel van die demo's weggegeven op tour en

de muziek in mp3-formaat overal op internet ter beschikking gesteld. Dus zeker voor dat laatste helpt het internet een beginnende band wel. Veel touren en bij mensen fysiek in de nabijheid zijn en tezelfdertijd je muziek overal gratis ter beschikking stellen is misschien wel de beste reclame die er is.

- Is dit dan hoe de toekomst voor nieuwe groepen er voor julie uit ziet? Denk je dat groepen nog de tijd zullen nemen om hun muziek op een degelijke cd of plaat te zetten?

- Rob: Ik denk van wel. Als wij tourden, vonden mensen het altijd leuk om iets in handen te hebben. En het is bekend dat vinyl momenteel veel beter verkoopt dan cd's.

- Mary: Ofwel willen mensen alleen de digitale versie van onze muziek, ofwel hebben ze liever echt iets in handen dat heel exclusief en persoonlijk is. Die richting gaat het met undergroundmuziek ook uit in de toekomst denk ik. Ofwel stelt iemand zich tevreden met de mp3 ofwel wil je meer en koop je vinyl dat geperst is in heel beperkte oplage en er goed uit ziet.

“Love is the new Black”

- **De muziek van High Places klinkt optimistisch en speels. Was het de bedoeling om muziek te maken die een andere sfeer uitstraalt dan de muziek van groepen uit jullie omgeving?**

- Rob: Het heeft zeker meege-speeld. Veel groepen hier willen vooral indruk maken met een ruw en imposant geluid. Niet dat dat slecht is natuurlijk, groepen zoals Lightning Bolt doen het geweldig, maar wij vonden dat het wel een goed idee zou zijn om iets te maken dat even luid was, maar lieflijker klonk en iets anders uitstraalde. We zouden daarmee wellicht ook wel mensen op de zenuwen werken, maar dat vonden we wel iets punk hebben. *Love is the new black*.

- Mary: Iedereen voelt zich wel eens wat minder, maar ik zie er het nut niet van in om avond na avond donkere en deprimerende muziek te spelen. Het zou al snel op mijn gemoed beginnen werken als ik depressieve muziek zou maken. Ik zou er geen beter mens van worden. We hebben wel een nummer over een ster-

vende vriend, maar we hebben er voor gezorgd dat zelfs dat upbeat genoeg klonk zodat het paste in onze live setting. Ik heb het er wel nog vaak moeilijk mee om dat nummer te brengen.

- **Gaan de leden van High Places individueel ook zo evenwichtig om met het leven?**

- Mary: Als je er over nadent hoe klein de kansen waren dat iedereen van ons hier op de planeet rondloopt en hoe uniek het is dat we op deze plaats en in dit tijdperk leven, dan vind ik dat wel een reden om door het leven te gaan met wat optimisme en verwondering.

- Rob: Als je ziet wat de Verenigde Staten doen met de rest van de wereld en met hun eigen bevolking, kan je daar alleen maar met wat optimisme op reageren. Je kan dan alleen maar hopen dat het wat afstraalt op de mensen om je heen.

Mary en Rob geven ons voor de goede orde nog mee dat ze geen koppel zijn en dat ze uitkijken naar de Europese tournee met Deerhunter. Beide spelen op 9 juni in de Kortrijkse Budascoop.

TOP 5

Thomas Sciarone is een vierde van het Black Flag/Black Sabbath/Black Metal-geïnspireerde combo Adolf Butler, een vijfde van hardcoreoutfit Malkovich en de man achter het ontwerpersvehikel The Penguin Scenario. Adolf Butler speelt op 20 juni op Trashfest in Steenwijk. Malkovich tijdens het Blikopener festival op 7 juni.

Vile *Solution* (eigen beheer)

Voor mij een van de beste Amerikaanse hardcorepunkplaten van de jaren tachtig. Fel, gemeen, lomp en smerig, alles wat hardcorepunk moet zijn. Niet voor niets officieel heruitgebracht door Parts Unknown Records.

Peste Noire *Folkfuck Folie*

(De Profundis)

Dit is wat mij betreft een van de absolute hoogtepunten uit de stortvloed van goede tot geniale blackmetalplaten uit Frankrijk van de laatste jaren. Origineel, eigenzinnig en afwisselend, zonder ook maar iets aan intentie en kracht in te leveren.

Oxbow *An Evil Heat* (Neurot)

Ongelofelijk beklemmend, uitermate muzikaal en zeer sfeervol. Oxbow is een genre op zich en mijns inziens een van de meest essentiële bands van deze tijd. Deze plaat is mijn favoriet.

Bone Awl *Almost Dead Man* (demo)

Oi!/black metal uit California, echter verre van zonnige muziek. Stupide en rauw, maar naar mijn mening ook geniaal. Moeilijk om een favoriete release te kiezen, maar deze tape mag ik altijd graag opzetten.

Prurient *Pleasure Ground* (Load)

Dit is waarschijnlijk hoe het zou klinken als Varg Vikernes piep-en-kraakmuziek gaat maken: maniakaal en ziekelijk. Absoluut mijn favoriete noise/power-electronicsalbum van dit decennium.

Kneden met elektriciteit

Ravenveer p.11-1200

door Joeri Bruyninckx

Het is ondertussen al een tijdje geleden dat Erwin van Looveren zijn gitaarexperimenten inruilde voor synthesizerexperimenten, maar in wezen is er niet zoveel veranderd want zijn werkethiek is dezelfde gebleven, namelijk: met een beperkt aantal middelen naar een zo groot mogelijk resultaat streven.

- Ik leerde jou kennen als de gitaarvernier Schizoïde. De *Chronic Depressio*-cd die je in 2005 uitbracht, is nog steeds een van mijn favoriete platen. Ik zag jou rond die tijd ook enkele keren optreden, maar het is me nooit duidelijk geworden wat je toen precies deed.

- De volledige titel van die cd was 'Chronic Depression...Fuck It!' wat toch iets anders is dan gewoon 'Chronic Depression'. De naam Schizoïde is ontstaan toen ik een jaar in een psychiatrisch ziekenhuis was opgenomen. Ik had toen een naam nodig voor een nummer dat op een Rotkopcompilatie zou staan. Enkele dagen ervoor had ik mijn eerste onderhoud met de dokter en toen kreeg ik te horen dat ik schizoïde was dus die naam ronkte op dat moment nogal hard

door mijn hoofd. Ik heb die naam gebruikt om mij daartegen af te zetten. Later bleek schizoïde trouwens niet van toepassing op mij. Die cd was de laatste die ik als Schizoïde heb gemaakt omdat ik vond dat alles wat ik wou zeggen daarmee gezegd was.

Voor mij is het maken van muziek begonnen op mijn slaapkamer. Omdat ik niet gewoon gitaar kon spelen, niet het geduld had om het te leren en toch graag lawaai wou maken, brak ik het ene pak snaren na het andere. Na een tijdje kwam ik ook meer te weten over no wave en gitaarnoise, waardoor ik sterk geïnspireerd werd om op deze weg verder te gaan. Ik luisterde toen vooral naar het gitaarspel van *Arto Lindsay* en andere gitaristen die atonaal speelden.

Mijn eerste optreden was het meest explosieve: ik gebruikte toen vooral scherpe atonale geluiden en heel veel feedback en distortion. Ik heb er altijd voor gekozen om met eerder weinig effecten te werken. Als je er veel gebruikt, verlies je de essentie uit het oog, vind ik. Soms gebruikte ik twee versterkers tegelijk: een kleine transistor en een grotere bluesy lampenversterker. Door de kleine versterker aan de grote te linken, creëer je een voller geluid. Ik probeer om met een beperkte hoeveelheid apparatuur een groot geluid neer te zetten. Wanneer ik thuis opneem, wil ik ervoor zorgen dat het geluid dat uit de linker- en de rechterbox komt, verschillend is. Dat is ook bij die *Chronic Depression...Fuck It!*-cd het geval. Momenteel experimenteer

ik vooral met synthesizers, maar ik ben wel van plan om nog naar die gitaarexperimenten terug te keren.

- Wat fascineert jou aan synthesizers?

- Het meest fascinerende zijn de rare geluiden die je ermee kan maken, het lijkt soms wel of je met een synthesizer aan het kneden bent met elektriciteit. In het begin dacht ik dat het experimenteren met synthesizers niks voor mij was omdat die instrumenten veel te duur waren, maar op een bepaald moment heb ik mij toch enkele goedkope of laaggeprijsde modellen kunnen aanschaffen. Als kind hield ik al van de synthesizergeluiden die je kon horen in tv-series als Doctor Who, Buck Rogers en Star Wars. Ik denk dat mijn fascinatie voor dit soort geluid daar vandaan komt.

- Je maakt soms gebruik van de Herman Sherman Filterbank. Wat is dat eigenlijk?

- De Sherman Filterbank is een geluidsfilter die in België gemaakt wordt en die ik vooral gebruik om een nog rauwer en meer analog geluid te creëren. Ik ben trouwens geen eigenaar van zo'n filterbank. Ik heb hem enkel geleend.

- Waarom vervorm je het geluid dat uit jouw synthesizer komt nog eens extra met externe effecten?

- Meestal hebben synths dit nodig om tot leven te komen.

- Jouw synthesizerexperimenten doen me soms aan Pulsating In The Eye denken, vooral op de Toxische Zee-taal-cd.

- In die cd zitten inderdaad veel dolfijnachtige geluiden die ik uit die filterbank heb gehaald. De cd kabbelt ook meer dan mijn normale opnames, al is dit best ook wel een zwaar stuk muziek

doordat het één nummer is dat een half uur lang doorgaat.

- Als je jouw synthmuziek met een kleur zou moeten omschrijven, welke zou dat dan zijn?

- Ik zou niet voor één kleur kiezen, maar voor de kleuren die je in een lieveheersbeestje kan terugvinden. Het kan niet alleen maar zwart zijn.

- De laatste keer dat ik jou zag optreden, was op het einde van de zomer in De Student. Toen vervormde je jouw synthesizer zo erg met effecten dat het weer op een gitaar ging lijken.

- Hoe kleiner de synthesizer, hoe groter de kans dat het geluid vervormt, maar dat is niet erg. Die avond gebruikte ik maar één fuzzpedaal, maar de P.A. van De Student is ook niet je dat, dus dan gaat je geluid al snel vervormd klinken.

- Je omschrijft jouw muziek als primitief en ongeschoold. Betekent ongeschoold voor jou authentiek?

- Enerzijds zou ik wel een beetje muzikaal geschoold willen zijn, maar anderzijds probeer ik gewoon mijn ding te doen met mijn mogelijkheden en beperkingen. Ik kan moeilijk omgaan met druk. Daarom is het voor mij moeilijk om te leren op een schoolse manier. Het gaat er voor mij ook meer om het buikgevoel en de drang om wat er in me zit

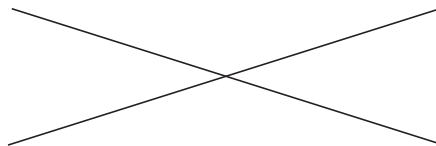
los te laten. Als kind kon ik al niet met mijn handen in de maat klappen en dat kan ik nu nog altijd niet. Maar dat wil niet zeggen dat ik niet met mijn handen mag klappen.

- Je had het in het begin van dit interview al even over jouw psychische problemen. Ook in de titels van jouw nummers kom je hier regelmatig op terug. Waarom doe je dat?

- Wat kan ik daarop zeggen? Mijn nummers gaan over wat mij in het dagelijkse leven bezighoudt, of wat mij in de weg staat om te functioneren. Ik heb al van kindsbeen af problemen, zoals extreme verlegenheid en later ook depressies en overgevoeligheid. Soms zit ik daardoor vast in mijn hoofd. Mijn muziek en de titels van de nummers reflecteren dit.

- Wat doe je als je niet met muziek bezig bent?

- Dan hou ik me bezig met fotografie. Maar dat is ook niet goedkoop en best tijdrovend als je analoog wil verder gaan. Momenteel werk ik in een bakkerij-atelier, speciaal voor mensen met psychische problemen. Ik ga hier vrijwillig naartoe. Vanaf deze week werk ik vier voormiddagen per week in plaats van twee hele dagen. Dit is vooral belangrijk voor mijn structuur, die soms erg overhoop kan liggen. Weet je, ik probeer er gewoon het beste van te maken, weliswaar met de nodige ups en downs. Maar het voornaamste is dat ik met muziek kan bezig blijven en met mijn vrienden, die ik allemaal via de muziek heb leren kennen, tijd kan doorbrengen.

Hoeveel bands zouden er op deze wereld in slagen om met louter een ritmesectie een mens in hogere sferen te brengen? Of het nu gaat om de hypnotiserende baslijnen, de innemende mantra-achtige gezangen of de loom slepende drums, elke Omplaat zorgt ervoor dat je even op reis gaat naar een land dat niet op de wereldkaart staat. Ondanks het feit dat stokkensmid – en tevens helft van de band - Chris Hakius de band verliet, staat Om niet stil. Binnenkort is er een eerste livealbum (opgenomen in Jeruzalem dan nog wel) en een 7” op Sub Pop Records met daar bovenop nog eens een optreden mét nieuwe drummer in De Kreun. Voor het ons te veel wordt: tijd voor een gesprek met het enige overlevende lid: Al Cisneros.

Om p.13-14

JUNI

door Davy De Decker

“Het gevoel om in leven te zijn”

Dat Al Cisneros en Chris Hakius ooit deel uitmaakten van de ultieme stoner/doomband Sleep moeten we waarschijnlijk slechts aan ons vierjarig nichtje vertellen en niet tegen u. Met dijken van platen als 'Volume 1', 'Dopesmoker' en de postuum verschenen parel 'Jerusalem' zette Sleep als geen ander een vette, druipende inktstempel op het stonerland-schap van de jaren negentig en werd het meteen een van de meest invloedrijke bands in het genre. Gitarist Matt Pike begon in 1998 (drie jaar na de split van Sleep) met het intussen legendari-

- Wat opvalt aan quasi elk album dat Om uitbrengt is de spirituele thematiek die naast het Bijbelse (At Giza), ook verwijst naar gespecialiseerde literatuur zoals Mahabharata (Bhima's theme), Bhagavad Purana (Kapila's theme) en boeddhistische geschriften. Vanwaar komt die interesse en hoe diep ga je in je zoektocht?

- Die interesse komt vooral voort uit een diep consistent gevoel over het eindige van dit fysieke leven. Al van toen ik kind was ging ik hiernaar op zoek. Afhankelijk van wat mijn innerlijke staat toelaat ga ik zo ver mogelijk op zoek. De godsdiensten zijn voertuigen naar plaatsen of statussen die woorden niet kunnen beschrijven. De teksten beperken zich zelden of nooit tot één bepaald geloofssysteem, maar zijn eerder persoonlijke reflecties die van tekst naar riff naar ritme gaan. Comparatieve religie, metafysica, mythologie en geschiedenis zijn altijd heel aantrekkelijke onderwerpen voor me geweest. Maar wat je in onze songs vindt is altijd het resultaat van ontelbare bronnen die zullen bevestigen hoe de externe en interne werelden bij mij overkomen.

- Hoe belangrijk is het ritueel in al die dingen? Ga je buiten de filosofie en het spirituele van de muziek ook op zoek naar vaste rituelen, vaste dingen die ervoor

sche 'High on fire'. Op een verrijzenis van Cisneros en Hakius was het iets langer wachten. Pas in 2005 kwam de ritmesectie buiten met een eerste album 'Variations on a theme'. Cisneros valt bij: "Het grootste deel van die tijd heb ik vooral mijn studies afgemaakt en gewerkt. Ik wou een vrij normaal leven gaan leiden. Tot het muziekduiveltje weer de bovenhand begon te krijgen. Ik kon niet blijven rondlopen met al die ideeën, riffs en teksten zonder enige vorm van purgering. Ik moest wel terug muziek beginnen maken."

zorgen dat een Omshow net iets anders wordt?

- Het is niet specifiek op performance gericht of zo. Het ritueel is alles in het leven, elke dag. Het is niet te scheiden en ook niet in een of ander compartiment te stoppen. Er zijn altijd mantra's en praktische dingen die je helpen je geweten te zuiveren en je geest te controleren.

- Was dat ook de reden waarom jullie eerste liveplaat opgenomen is in Jeruzalem? Ben je van plan om in nog andere heilige steden te spelen?

- We werden uitgenodigd om te spelen in de oude stad en belandden er in een opslagplaats van heilige vibraties. De energie van dat optreden bestormde ons langs alle kanten. Onze set duurde toen vijf uur, hoewel het leek alsof er maar één uur was voorbijgegaan. De reden waarom we net dit optreden willen uitbrengen is inderdaad om dat speciale moment te delen met anderen. Het zal gedrukt worden op 3000 stuks, enkel vinyl.

- Een ander groot spiritualist is David Tibet van Current 93, met wie jullie een split 10" opgenomen hebben. Hoe is die tot stand gekomen?

- David hoorde het eerste Om-album en was ontroerd. Sinds dan zijn we eigenlijk constant blijven schrijven en intussen is

hij een enorm goede vriend van me geworden. Waarschijnlijk zal Om ook iets doen op het volgende Current 93-album.

- Een opmerkelijk feit in 2008 was Chris Hakius die de band verliet. Aangezien jullie maar met twee waren lijkt dat op rituele zelfmoord. Toch koos je ervoor om verder te gaan. Je werkt nu met Emil Amos van Grails en Holy sons. Hoe zijn jullie tot die samenwerking gekomen?

- Emil en ik ontmoetten elkaar op de Om/Grailstour. We werden vrienden en bleven contact houden. Toevallig deelden we een heel aantal interesses en overtuigingen. Die gezamenlijke dingen zorgden ervoor dat we nu samen spelen. Op dit moment hebben we een nieuwe song opgenomen met als titel "Gebel Barkal" die tegen eind dit jaar als een ep zal uitkomen op Sub Pop. We zijn beiden zo gelukkig met de evolutie van ons geluid dat we naarstig werken aan een nieuw album.

- En wat zal de belangrijkste inspiratie daarvan zijn?

- Ik zou zeggen: het gevoel om in leven te zijn. Dat is uiteindelijk zijn eigen inspiratie.

Om speelt op 29 mei in de Kreun met Amen Ra als support.

Na een handvol cd-r's, gelimiteerd vinyl en cassettes brengt Release The Bats het officiële debuut van **Robedoor** uit, bestaande uit Alex en NotNotFunlabelbaas Britt, die beiden nooit hun achternaam vermelden. Het duo uit Los Angeles bespeelt cymbalen, cello, drums en gitaar en vermengt dit, aangevuld met zang, tot een geluid dat het midden houdt tussen donkere ambient en huiveringwekkende drones. **Robedoor** bevindt zich op het kruispunt tussen Hive Mind, Double Leopards, GHQ en Mouthus. Door met structuren en dreiging te experimenteren vindt Robedoor een goed evenwicht tussen opbouw en sfeer en is **Rancor Keeper** een knap werkstukje geworden dat Robedoor een eigen plaats in het uitdijende dronelandschap bezorgt.

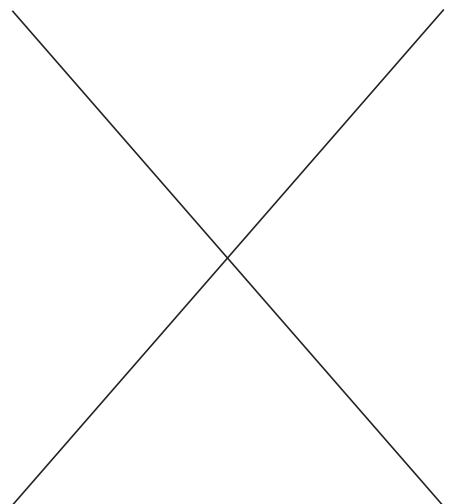
NEUROT RECORDINGS

Twee nieuwe jonkies uit de Neurotstal deze maand. **A Storm Of Light** brengt met **And We Wept The Black Ocean Within** wat we ondertussen al gewoon zijn van dit label: donkere postmetalsludge met donderende vocalen. Het debuut van dit trio rond ex-Red Sparowes Josh Graham slaagt er echter in gedurende de tien nummers te blijven boeien, mede door het uiterst efficiënte gebruik van keyboards. De invloed van Neurosis en Mastodon is soms wel erg duidelijk, maar toch is dit geen overbodige release.

Reviews n 16 & 5

door Bert Dhondt
en Kenneth Vanhoutte
en Dave Driesmans
en Steve Marreyt

Let Your Friends In is het meest recente wapenfeit van het steeds onvoorspelbare **Warmer Milks**. Net zoals spilfiguur Michael Turner zich op bijna continue basis door andere leden laat omringen, slaat hij ook op muzikaal vlak regelmatig nieuwe paden in. Wie op de 2007-editie van het (K-RAA-K)³-festival nog vertederd werd door de ingetogen akoestische aanpak van Turner zal bij **Let Your Friends In** verbaasd opkijken. In het verlengde van Radish On Light exploreert de band meer noisy contreien wat op opener 'The Ripple Children/The Jaunting' (de cd bestaat uit twee composities die elk een kwartier duren) een erg meeslepende en wilde jam oplevert. Helaas komt de overtuigingskracht van de tweede poging iets minder uit de verf.

Waar A Storm Of Light doet vermoeden dat Neurot Recordings tegenwoordig enkel nog op safe speelt, boezemt **US Christmas** opnieuw vertrouwen in. De psychedelische stoner/sludge, dichters kom ik echt niet met een classificatie, die ze presenteren op **Eat The Low Dogs** waait als een frisse wind door het huidige postwhatever-landschap. Elk nummer is een uithaal van echoënde gitaar-melodieën, soundscapes en de rauwe, doch bezwerende stem van gitarist Nate. Hier en daar lijkt zelfs een verdwaalde gitaarsolo op te duiken, of is het toch gewoon een langgerekte lead? **Eat The Low Dogs** is zonder twijfel een van de meest interessante albums die de alternatieve muziekwereld vanuit deze hoek onlangs uitspuwde.

Robedoor (Release The Bats)

Rancor Keeper

4/5

Warmer Milks (Release The Bats)

Let Your Friends In

3/5

New Humans (Semishigure)

*AKA Vito Acconci / New Humans
C. Spencer Yeh*

3/5

Carlos Giffoni (Bottrop-Boy)

Eternal Noise

3,5/5

Acid Mothers Temple and the

Cosmic Inferno (Essence)

Ominous from the Cosmic Inferno

4/5

Het New Yorkse noisetrio **New Humans** staat onder leiding van Mika Tajimi. Hij sloot een pact met Vito Acconci en C. Spencer Yeah om de muzikale begeleiding bij een expositie te voorzien en zo werd **AKA Vito Acconci / New Humans / C. Spencer Yeh** geboren. Tijdens een eerste deel komt Acconci's declamerende stem torenhoog boven het drone-noisederivaat uit en in een tweede deel, dat ruimschoots een half uur beslaat, treedt Spencer Yeh wat meer op de voorgrond om zijn vervormde vioolcapriolen op de geluidszee los te laten. Het resultaat is één intense, lange drone die enkele subtiele kanten van het noisespectrum belicht.

Carlos Giffoni is deze keer te gast bij het Berlijnse Bottrop-Boylab. Giffoni's naam is onlosmakelijk verbonden met vele vormen van noise, maar zoals de titel enigszins suggereert, gooit Giffoni het deze keer toch over een andere boeg. Op **Eternal Noise** lijkt hij op zoek naar de oneindigheid. De structuur van de lange stukken is minimaal zodat ze een haast etherisch karakter krijgen, in de lijn van het vroege werk van Growing. Na het titelnummer wordt het klankenpallet op 'II', 'III' en 'IV' nog minimaler en evolueert het naar ambientnoise.

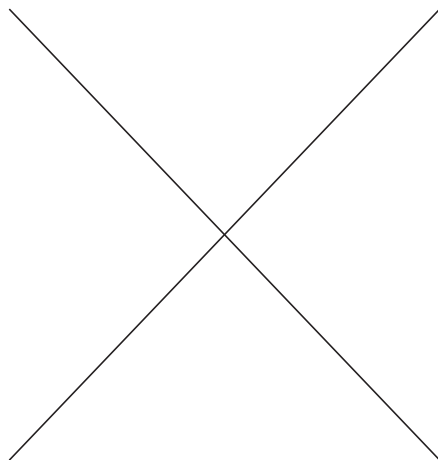
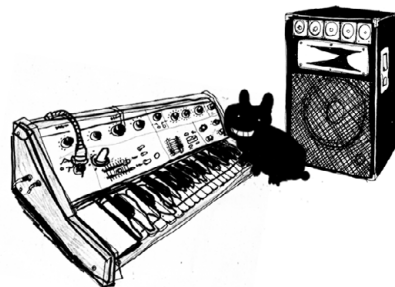
Het Japanse psychedelische monster **Acid Mothers Temple and the Cosmic Inferno** weet van geen ophouden en stuurt al jaren de ene spacetrip na de andere het heelal in. Ondertussen schuimen ze haast continu de aardbol af om hun boodschap te verkondigen. Het goede is dat die boodschap nooit verveelt en steeds weer nieuwe elementen bevat. Zo ook met **Ominous from the Cosmic Inferno**, dat op het Braziliaanse Essence Music uitgebracht werd. Deze krachtige incarnatie van Acid Mothers Temple specialiseert zich onder de kundige leiding van Kawabata Makoto in psychedelische bombast die eindeloos schijnt aan te houden. De manier waarop het gezelschap op 'Omen Amen' ruim een kwartier lang aan de slag gaat met folk, drones en introverte psychedelica, is bijzonder interessant. Hopelijk exploreren de Japanners deze richting binnenkort meer, want op dit terrein zijn zeker nog onontgonnen schatten te ontdekken.

Nederlanden

Op het Gentse Morclabel verschenen vorige maand weer twee releases die de aarde even mogen doen bibberen. De eerste is de nieuwe one-sided 12" van **R.O.T.**, namelijk **ceci n'est plus avioth.../ils chantent pour vous**, waarop de groep een kleine twintig minuten lang hun gebruikelijke gerommel en gedreun laat horen. Er is een groot verschil tussen **R.O.T.** live en op plaat. Niet zozeer op muzikaal vlak, maar waar je live ook kan zien waar dat gerommel precies vandaan komt, wordt het inlevingsvermogen op plaat een stuk moeilijker. Vooral op deze release wentelt de groep zich in een bevreemdend, moeilijk te vatten geluidsvacuüm. Er gebeurt heel veel en toch ook bitterweinig, maar dat is nu precies de sterkte van deze 12". Geen makkelijke kost, maar na meerdere beluisteringen steeds fijner en vertrouwd. Van een heel ander kaliber is de ep van **Annelies Monseré & Jessica Bailiff**, zowat de stalmerries van het label. Op deze plaat staan vier nummers die ze opnamen tijdens hun tours in 2007. Vier hele sterke nummers zelfs, waarbij het ijle, uitgekledede van Monseré en de bijna naar shoegaze neigende invloed van Bailiff heel natuurlijk in elkaar vloeien. De stijlen van beide dames worden op een grandioze manier gecombineerd en doen verlangen naar meer van dat.

In de reeks fantastische blinde Ethiopiërs op het Terplabel van The Ex, verscheen zopas **Akotet** van **Zerfu Demissie**. Zoals de meeste cd's op dit label is ook deze release een lange, monotone meditatie in pure Ethiopische cultuur. Demissie begeleidt zichzelf met een *begena*, een oeroude Ethiopische harp, beter bekend als de 'harp van koning David'. Het instrument produceert primitieve, ratelende en vooral lage tonen. Heel bizar, zeker met de nogal zuivere, klagerige stem van Demissie erbij. *Recommended for heavy ethnic freaks.*

Julie Mittens, veruit onze favoriete Nederlandse live-band, hebben hun street credibility eindelijk verzilverd met een titelloos album op het Holy Mountainlabel, de berg waar ook Wooden Shjips, Six Organs Of Admittance, Blues Control en Daniel Higgs op zitten. Voor wie vertrouwd is met het werk van dit trio, brengt dit nieuwe album echter niet veel nieuws. Opnieuw krijgen we ongetitelde stukken waarvan de heren enkel de opnamedata van enig belang achten. Vrije, furieuze, transcendente, psychedelische gitaarimpro is ook op deze s/t meer dan een uur lang de dada van de Mittens. Dat is goed genoeg voor ons. Nog steeds dringend te ontdekken voor wie nog steeds geen fan is.

Vrouwen

Wie dacht dat James en Jessica Thoth enkel vriendelijke liedjes zingen over de liefde, heeft het goed mis. We kennen de Thothes natuurlijk het best van Wooden Wand en aanverwante bands. Als **Jex Thoth** (eerder nog bekend onder de naam Totem) maken ze samen met Clay Ruby en Keith Wood psychedelische protodoom. Black Sabbath, Pentagram en Jefferson Airplane zijn daarbij de voor de hand liggende invloeden. Jessica's stem vervult een centrale rol. Op de momenten dat het daardoor even net iets te veel naar Within Temptation neigt, is er altijd wel een wahwah of een fuzzsolo in de buurt om die nare gedachte te bannen. Dit is een van die weinige platen waarop geen enkel slecht nummer te bespeuren valt. Zelfs in de gewaagde Bobb Trimblecover 'When The Raven Calls' slagen ze met verve. Niet te missen.

Nog een betoverende vrouwenstem op de tweede release van het jonge Londense label Dancing Wayanglabel. Die is van de hand van **Directing Hand**, dat voor deze gelegenheid tot een duo is herleid. Waar Alex Neilson voor zijn spirituele improvisatie op de vorige plaat nog een hele reeks gasten nodig had, prijkt op deze **What Put The Blood** enkel het talent van Lavinia Blackwall als back-up. Dat leverde in ieder geval een briljante lp op. De plaat is verdeeld in acapella, of schaars begeleide, traditionele Britse folksongs en vrije improvisaties waarin een schitterende balans wordt gemaakt van drums, vocalen, cello en harp. Al het goede in uw platenkast van Shirley & Dolly Collins, Patty Waters en Richard Youngs worden op dit album versmolten tot iets dat nu al met zekerheid in ons eindejaarslijstje terecht komt.

R.O.T. (morc) <i>ceci n'est plus avioth.../ils chantent pour vous</i>	3/5
Annelies Monseré & Jessica Bailiff (morc) <i>s/t</i>	3/5
Zerfu Demissie (Terp) <i>Akotet</i>	3/5
Julie Mittens (Holy Mountain) <i>s/t</i>	3,5/5
Jex Thoth (i hate) <i>s/t</i>	4/5
Directing Hand <i>What Put The Blood</i>	4/5

Ditjes en Datjes

Ellen Fullman en Monique Buzzarte brachten zonet hun langverwachte eerste album uit op het Deep Listeninglabel van bevriende muzikante Pauline Oliveros. Fluctuations is het zeer knappe resultaat van drie jaar samenwerking. We hadden niet minder verwacht van deze twee dames: Fullman als een uitvinder van haar 'Long Strong Instrument' (waarbij Fullman over de snaren wrijft om boventoonrijke drones te verkrijgen) en Buzzarte als een toonaangevende tromboniste die samenwerkte met oa Noah Creshevsky en Arditti. Langzaam, minimaal, plechtig, groots.

Ook Philip Jeck's nieuwe album sluipt traag en gracieus voorbij. Jeck gaat, na zijn klein samenwerkingsexperiment rond een nieuwe versie van The Sinking of the Titanic, terug naar zijn solowerk: het exploreren van de onverwachte emoties die oud vinyl oproepen. Bij het beluisteren sta je verbaasd van wat Jeck weer bovenhaalt. Zijn bronmaterialen zijn opnieuw perfect gekozen maar zijn soms nog beter verwerkt dan op de reeds zeer goeie albums Surf en Stroke. Gedeeltelijk compositie, een stuk sfeer en een restje shoe-gaze maar vooral zeer goed.

Het Zweedse trio Tape heeft zich in de afgelopen jaren een aardig reputatie bijeengespeeld via verschillende tours in Europa, Amerika en Japan. Luminarum is een ruwe verzameling van instrumentale nummers waarin atmosferische melodieën op een bijzondere manier worden verwerkt. De groep zet een nieuwe stap maar soms klinkt het wat te vrijblijvend en een tikkeltje gedateerd.

Jasmina Mashina is de helft van het in Berlijn wonende duo Minit waarbij Torben Tilly, ook bekend van Bad Statistics, de andere helft vormt. Waar Minit koos voor drones gaat Maschina, ofwel Monique Guffond, samen met gastmuzikanten als Tilly, de folkkant uit. Simpele liedjes in de stijl van Cat Power, Scout Niblett of Justine Electra.

The Demolition Series is een goeie plaat, met enkele hoogtepunten als het afsluitende Asleep, maar het is maar de vraag of iemand hierop nog zit te wachten. Ze krijgen wel de prijs voor lelijkste hoes van de maand.

Ellen Fullman & Monique Buzzarte
(Deep Listening Institute)
Fluctuations cd

Philip Jeck (Touch)
Sand cd

TAPE (Häpna)
Luminarum cd

Jasmina Maschina (Staubgold)
The Demolition Series cd/lp

29/05 De Kreun, Kortrijk
Om (us), Amenra (b)

03/06 Botanique, Brussel
Fleet Foxes (us), Beach House (us)

03/06 Le Grand Mix, Tourcoing
Trans Am (us)

05/06 Q-O2, Brussel
Patrick Thinsy & Martiensgohome (b)

06/06 4AD, Diksmuide
The Portables (b), The Dodos (us)

06/06 Scheld'apen, Antwerpen
Luca Abela (au), 16 Bitch Pile Up (us)

07/06 Netwerk, Aalst
Valerio Tricoli (it) & Thomas Ankersmidt (nl), Mark Bain (us)

07/06 Worm, Rotterdam
Sightings (us), 16 Bitch Pile Up (us), Justice Yeldham (au)

14/06 Recyclart, Brussel
Melt-Banana (jp), Vandal X (b), Tat2noiseact (b)

15/06 Stuk, Leuven
Eric Thielemans combo (b)

15/06 4AD, Diksmuide
Liars (us)

18/06 Kadee, Bornem
Lugubrum (b)

18/06 Beursschouwburg, Brussel
Joan As Police Woman (us)

19/06 Beursschouwburg, Brussel
Kat Frankie (au), Shanon Wright (us)

19/06 Recyclart, Brussel
Baroness (us), Amenra (b), Battlefields (us)

25/06 Bozar, Brussel
John Cale (us)

12/07 Recyclart, Brussel
*Recyclart Holidays: Born Bad label night: Cheveu (f) + Frustration (f) + The Magnetix (f) dj's Jbwizzzz, hell*zo, stel-r + stanley kubi (f), Stignoise Soundsystem (uk)*

12/07 ptitfaystival, Petit-Fays
Chocolat Billy (fr), Wilf Plum (scot/b), Elephant Power (b), Pekko Käppi (fin), DJ New Sensation (b) + more tba

12/07 Recyclart, Brussel
Recyclart Holidays: Poni Hoax (f) + Principles Of Geometry (f) + The Germans (b) + Captain Frank (ch) + Tupolev Sound Crash (b) + tbc

14/07 Scheld'apen, Antwerpen
Wooden Shjips (us), The Heads (uk)

18-19/07 Rock Herk, Herk-de-stad
Phosphorescent (us), Battles (us), Red Sparowes (us) + meer

Agenda '20

24/07 Witte Zaal, Gent
Pauwel De Buck (b), Mieke Lambrigts (b), Jeroen Vandesande (b)

28/06 Kunstencentrum België
Sunburned Hand of the Man (us)

07/06 TW Classic, Wercher
Iggy & The Stooges (us)

08/06 Worm, Rotterdam
Kayo Dot (us)

08/06 Occii, Amsterdam
Ithak (fr), 16 Bitch Pile Up (us), Justice Yeldham & The Dynamic Ribbon Device (au)

09/06 De Kreun, Kortrijk
Deerhunter (us), High Places (us)

11/06 Schip, Molenbeek
Koen Holtkamp (us), Pausal (us)

12/06 Logos, Gent
Roel Meelkop (nl) & Antonio Della Marina (it)

13/06 De Kreun, Kortrijk
Melt-Banana (jp), The Germans (b)

01/07 Le Bonheur, Brussel
Khale (us)

02/07 4AD, Diksmuide
Comets On Fire (us), Steak Number Eight (b)

03/07 Recyclart, Brussel
Comets On Fire (us), Creature with the Atom Brain (b)

05/07 Helbaard, Den Haag
Sightings (us)

10/07 Worm, Rotterdam
Oxbow (us), Harvey Milk (us)

11/07 Recyclart, Brussel
Recyclart Holidays: Oxbow (us), Harvey Milk (us), This is Pop (f), Les Bicyclettes Blanches (f/us) + dj Albanie + tbc

25/07 Witte Zaal, Gent
Entr'acte showcase: Evapori (d), Helena Gough (uk), Yoko Higashi (jp) & Lionel Marchetti (fr)

26/07 Witte Zaal, Gent
Guy De Bièvre (b), Katherine Liberovskaya (can), Phil Niblock (us)

HOT NEW SHIT: WORMSBLOOD

'In The Stars' super limited vinyl.
Progressive blackened stenchcore

JOURNEY TO IXTLAN

The long awaited debut album!
New Age Doom & Occult Desert Rock.
2LP and CD.

FAUNA

'Rain' CD. Black Metal Atavism.

BLOOD OF THE BLACK OWL

'A Feral Spirit' 2LP
Shamanic metal

WWW.AURORA-B.COM

RUIS Verschijnt maandelijks,
behalve in juli en augustus.
Ruis is een gratis uitgave van
(K-RAA-K)3 vzw,

CONTACT

(K-RAA-K)3 vzw c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net / ruis@kraak.net

HOOFDREDACTIE

Steve Marreyt

EINDREDACTIE

Sara Geens, Elisabeth Cornille

REDACTIE

Joeri Bruyninckx, Tommy Denys,
Davy De Decker, Bert Dhondt,
Dave Driesmans, Bart
Gielis, Niels Latomme Sarah Ke-
senne, Hans van der Linden, Han
Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte,
Mik Primis, Wouter Smeraldina

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dave Driesmans

VORMGEVING & ILLUSTRATIE

Deze editie van Ruis werd verzorgd
door Designzelgänger, een col-
lectief van 4 grafisch ontwerpers
(Lieven Van Speybroeck, Bert
Vissers, Koen Van Goethem en
Boris Van den Eynden).

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10euro in
België en 16euro in Nederland.
Een steunabonnement is 25euro.
Dit kan verkregen worden door
het bedrag over te schrijven op
rekening nummer 737-0200369-10
met mededeling 'ruis abo'samen
met je adres en het gewenste
startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepun-
ten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecy-
cleerd papier en met milieuvrien-
delijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilli-
gers, adverteerders en de Vlaamse
Gemeenschap

